

Wstęp

Konferencje dydaktyczne organizowane wspólnie przez Instytut Ekonometrii oraz Instytut Statystyki i Demografii Uniwersytetu Łódzkiego (wcześniej Instytut Ekonometrii i Statystyki) cieszą się długą tradycją w środowisku akademickim. Stanowią forum wymiany poglądów w zakresie poprawy jakości nauczania przedmiotów ilościowych na wyższych uczelniach – badań operacyjnych, ekonometrii, informatyki i statystyki. Wymiernym efektem XXIII konferencji jest niniejsza monografia poruszająca ważne problemy dydaktyki w zmieniającym się otoczeniu uczelni wyższych.

Studia ekonomiczne dają możliwość uzyskania specjalistycznej wiedzy, jeśli w procesie kształcenia wykorzystuje się metody i modele matematyczne. Współczesne modele gospodarki narodowej oraz jej sektorów sprowadzają się do skomplikowanych zależności pomiędzy zmiennymi finansowymi i ekonomicznymi. W konsekwencji, w procesie nauczania zagadnieniom teorii powinny towarzyszyć praktyczne aplikacje modeli dla różnych zjawisk społecznych, ekonomicznych i finansowych.

Aby realizować powyższe cele potrzebne jest nowoczesne spojrzenie na proces dydaktyczny. Ważnym elementem zwiększania potencjału dydaktycznego jest prowadzenie szerokich badań naukowych – podstawowych i w zakresie aplikacji. Można powiedzieć, że „dobrej nauce” towarzyszy „dobra dydaktyka”. Trzeba również umiejętnie reagować na potrzeby gospodarki w zakresie dopasowania wykształcenia do wymagań rynku pracy. Nie oznacza to, że uczelnia wyższa powinna nadmiernie ulegać koniunkturze gospodarczej, lecz stanowić swoisty „antycykliczny” bufor wzrostu kapitału ludzkiego. Na potrzebę budowania kapitału ludzkiego wskazują współczesne teorie wzrostu gospodarczego.

Opracowanie dobrych programów studiów na kierunkach ekonomicznych powinno być obszarem zainteresowania całego środowiska statystyków, ekonometryków oraz informatyków. Uczelnie powinny ściślej współpracować z biznesem, który tworzy miejsca pracy i ma określone, pragmatyczne wymagania dotyczące kwalifikacji pracowników. Powinny uczyć umiejętności rozwiązywania rzeczywistych problemów, nie tracąc z horyzontu walorów i standardów edukacji akademickiej.

Powyższe cele można osiągnąć poprzez motywowanie pracowników naukowych do ciągłego doskonalenia wiedzy i umiejętności, umożliwienie im zdobycia praktyki w przedsiębiorstwach i instytucjach centralnych, zorganizowanie pomocy w ubieganiu się o wyjazdy zagraniczne i projekty naukowe, aktywizowanie współpracy międzynarodowej, współpracę z biznesem w zakresie badań rynku, prognozowania sytuacji gospodarczej, automatyzacji procesów gospodarczych, informatyzacji. Uczelnie powinny być profesjonalnie zarządzane, powinny wprowadzać systemy ciągłego doskonalenia jakości kształcenia.

Realizacja wymienionych celów doprowadzi do rozwoju nowoczesnych relacji z otoczeniem uczelni wyższych oraz współpracy pomiędzy uczelniami. Spowoduje wzrost popytu na specjalistyczne wykształcenie i zapewni absolwentom udany start w przyszłość.

Pragnę gorąco podziękować wszystkim uczestnikom konferencji reprezentującym różne ośrodki akademickie w Polsce. Państwa udział od wielu lat umożliwia osiągnięcie znaczącego dorobku naukowego i dydaktycznego w nauczaniu przedmiotów ilościowych. Zdobyte w ten sposób doświadczenia będą stanowić trwałą fundament rozwoju społeczności akademickiej.

Chciałbym również podziękować współorganizatorom konferencji, Panu Profesorowi Czesławowi Domańskiemu, Pani Profesor Alinie Jędrzejczak oraz wszystkim współpracownikom za zaangażowanie przy organizacji XXIII Konferencji Dydaktycznej pt. „Nauczyciel akademicki wobec nowych wyzwań edukacyjnych”.

Piotr Wdowiński
maj 2015